

„Dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi“

Mary Hertel

Copilăria mea

În ziua când mi-am rostit legămintele de sărăcie, castitate și supunere într-un ordin călugăresc diocezan, pașii mi s-au îndreptat în direcția logică pregătită din tinerețe. Crescută într-o familie catolică strictă, educată timp de șaisprezece ani în școli catolice și pregătită timp de șase ani petrecuți în mănăstire, trăiam cu dorința de a-L servi pe Dumnezeu ca profesoară. Această dorință nu s-a schimbat când am părăsit mănăstirea în 1969. După doi ani m-am căsătorit cu un bărbat care provenea din același mediu, care petrecuse patru ani la seminar și care era atras și el de cariera de profesor. Totuși, în pofida acestor rădăcini, căile misterioase ale lui Dumnezeu m-au pus pe o cale nouă care m-a adus față în față cu adevărul în Persoana Fiului Său, Iesus Cristos.

Deși căile lui Dumnezeu sunt o taină pentru mine, acum, în 1995, la vârsta de 50 de ani, când privesc înapoi la viața pe care am dus-o, văd foarte lămurit îndurarea pe care a avut-o El față de mine. Am fost a treia din patru copii; mediul familial în care am crescut a fost destul de stabil, chiar dacă tatăl meu era alcoolic. Mama își făcea neîncetat griji, mai ales cu privire la bani și la starea tatălui meu, care avea două sau trei servicii. Viața noastră zilnică era punctată de numeroase ritualuri, cum ar fi liturghia, împărtășania, mătăniile*, novenele** și anumite devoțiuni speciale adresate Mariei, Inimii Sacre***, Copilașului Iesus din Praga****, Sfintului Iosef [Iosif], Sfintului

* Șirag de mărgelă de os, de lemn, etc. pe care călugării sau credincioșii mireni numără rugăciunile rostite – n.tr.

** În catolicism, rugăciuni sau acte de devoțiune făcute timp de nouă zile, după reguli precise, pentru obținerea unui har special – n.tr.

*** Reprezentare a „inimii lui Iesus“, căreia i se închină catolicii în calitatea ei de simbol al iubirii divine – n.ed.

**** Statuetă reprezentând Copilașul Iesus, păstrată în Biserica Doamna Noastră a Victoriei din Praga și venerată de numeroși catolici din toată lumea – n.ed.

Anton și Sfântului Cristoph, și altele. Când familia noastră avea onoarea de a primi la noi statuia Mariei (ea trecea din casă în casă în parohia noastră), fervoarea noastră era mărită prin recitarea pe genunchi în fiecare zi a mătâniilor și a altor rugăciuni devoționale.

Mama lua foarte în serios regulile Bisericii. Noi țineam post în perioada Adventului,* a Postului Paștelui** și nu mâncam niciodată carne vinerea. În perioada de post, pe masa noastră nu găseai șuncă sau supă de carne.

În scopul de a scurta timpul de purgatoriu*** pentru cei decedați, ne procuram indulgențe și dădeam bani ca să se facă liturgiile. Atmosfera din căminul nostru era foarte apăsătoare, este adevărat, dar viața noastră era regulată: pentru noi, căsătoria era un angajament pe toată viața, mergeam foarte des la biserică și nu aveam prieteni sau cunoștințe decât în mediul catolic. Nu vedeam decât rar cele câteva rude îndepărtate care nu respectau aceste tipare, nu vorbeam aproape niciodată despre ele și nu asistam la ceremoniile lor de căsătorie.

Viața religioasă

Înainte de a împlini 20 de ani nu pusesem niciodată piciorul într-o biserică necatolică. Aveam o stimă deosebită față de călugărițe și preoți, căci credeam despre ei că sunt mai sfinți și mai înțelepți decât mireni. Unul dintre verii mei, Vin, intrase la 15 ani la mariști:**** noi consideram că aceasta era o vocație superioară căsătoriei, de care eram totuși puternic atașați. Vin le-a influențat pe cele două surori mai mici ale lui, Sue și Peg, care au intrat mai târziu în mănăstirea Ursulinelor. La doi ani după ce a intrat în mănăstire sora mai mică a lui Vin am luat și eu aceeași decizie, spre marea bucurie a familiei mele. Îmi făcusem școala primară și gimnaziul în instituții conduse de ordinul diocezan al „Surorilor Sfântului Iosef“. Acolo îmi puteam realiza visul: să fac facultate și să devin profesoară.

Această decizie de a deveni călugăriță a fost sprijinită mai ales de mama. Era o chestiune de mândrie și onoare pentru familia noastră. În epoca în care am intrat la mănăstire, regula era să nu mă mai întorc niciodată acasă. În timpul postulatului***** meu, toate scrisorile pe care le schimbam cu ai mei

* Perioada care include ultimele patru duminici înaintea Crăciunului – n.tr.

** Pentru catolici, perioadă de penitență care durează patruzeci de zile și se termină la Paște – n.ed.

*** Potrivit doctrinei catolice, locul în care sufletele celor decedați sunt purificate prin suferințe temporare pentru a putea fi admise în cer – n.ed.

**** Congregație catolică devotată Mariei – n.ed.

***** Perioadă care precede noviciatul persoanei ce vrea să se călugărească – n.tr.

În primul an ca postulantă, primind vizita familiei

erau citite. Primii ani de pregătire erau supuși unor reguli foarte stricte.

La începutul primului an a avut loc o ceremonie de „căsătorie”, urmată de tăierea părului meu și de îmbrăcarea în haina deosebit de strictă a ordinului meu. De acum eram novice și mă numeam Sora Mary Dolora. Timp de un an mi-am întrerupt studiile universitare ca să urmez o pregătire religioasă serioasă.

În cursul aceluiași an am fost îndoctrinată după stilul de gândire, vorbire și comportare al unei persoane care a depus jurământul de călugărire. Am învățat să păstrez tăcerea, să nu vorbesc decât cu anumite persoane și în anumite momente. Când mi s-a refuzat permisiunea de a asista la cununia surorii mele Carole, am început totuși să mă întreb de ce mi se impuneau asemenea restricții. Când încălcam o regulă, eram obligate să îngenunchem ca să cerem o penitență.

În timpul noviciatului, împreună cu părinții mei

Această practică era menită să ne învețe supunerea. Odată, am avut de luptat cu mine însămi când mi s-a impus acest act umilitor doar pentru că, în timpul serviciului meu de la infirmerie, vorbisem cu o călugăriță bătrână care suferea de singurătate.

Spre sfârșitul anului al treilea, Biserica Romano-Catolică a început să sufere schimbări mari, și unele dintre ele au influențat și micul nostru ordin diocezan. După un an, clasa mea de vîrstă ar fi trebuit să înceapă în mod normal practicarea autoflagelării (ca să ajungem la o spiritualitate mai înaltă, după cum ni se zicea), dar această practică a fost desființată. În al doilea an al noviciatului* meu, lucru uimitor, s-a cerut promoției mele să conceapă o haină mai puțin constrîngătoare. Apoi, toate maicile superioare s-au adunat laolaltă ca să reexamineze regulile. La puțin timp după aceea s-a ridicat interdicția pe care o uram, aceea de a ne vizita familia.

Schimbări arbitrare

Noua rasă mai puțin restrictivă

Toate aceste schimbări mă făceau să-mi pun întrebări privind caracterul arbitrar al regulamentului nostru. Cum puteau fi niște reguli atât de importante astăzi, iar în ziua următoare să fie complet abandonate? Din cauza abuzurilor comise în cursul acestei perioade de schimbări, a fost nevoie să fie impuse din nou anumite măsuri disciplinare. Niște surori mai în vîrstă, aflate într-o poziție de autoritate, s-au văzut confruntate cu probleme grave. De exemplu, în timpul primului meu an de profesorat la o școală parohială, s-au „mirosit“ în casa noastră mamă niște „reuniuni amicale“ între preoți și călugărițe, în care ei dansau și se

* Timp de pregătire și de punere la încercare la sfârșitul căruia o călugăriță sau o călugăriță *novice* (nou-venită) este admisă să rostească jurămintele (în general jurăminte de sărăcie, de castitate și de supunere în fața superiorilor) – n.tr.

dedau la diverse frivolități. Mănăstirea noastră a primit muștrări și a fost pusă sub supraveghere.

În plus, mi s-a retras permisiunea care mi se dăduse de a vizita în parohie o familie pe care o iubeam mult. Nu înțelegeam de ce, căci soția crescuse pe strada mea, iar soțul ei, George, avea scleroză în plăci și era paralizat de la brâu în jos. Împărtășeam multe lucruri cu ei și cu cei trei copii ai lor; mai ales îi ascultam, luând parte la bucuriile și întristările lor. Mărturia dragostei din această familie m-a impresionat profund. Interdicția de a-i vizita nu avea deci nici un sens.

Mai târziu în același an, unul dintre elevii mei din clasa a 6-a, Jeff, s-a rănit grav la cap și a trebuit să stea mult timp în spital: pentru ca să mă duc să-i dau lecții, mama lui a fost nevoită să-i roage pe superiorii mei să-mi dea această permisiune. Niciodată n-am știut de ce se schimba regula într-un mod așa de arbitrar; le era pur și simplu teamă să ne vadă comișînd niște infracțiuni grave. Prin grația lui Dumnezeu, incidentele cu George și cu Jeff m-au luminat și mi-au permis să înaintez din punct de vedere spiritual. Menite să ducă la sfințenie printr-o acțiune asupra comportării noastre exterioare, aceste reguli se dovedeau insuficiente în fața provocărilor vieții reale.

Perioadă de concediu

În 1969, pe la începutul primului meu an ca profesoară într-o școală parohială, m-am gândit serios să cer un concediu și să-mi întrerup momentan viața de călugăriță. Altădată, părăsirea mănăstirii după rostirea jurămintelor ar fi fost totuna cu eșecul sau căderea în dizgrație, dar acum nu ne era interzis să plecăm timp de un an ca să ne evaluăm vocația. Deși nu eram singura care gîndeam în felul acesta, am fost prima din clasa mea de vîrstă care să solicite o întrevvedere cu maica superioară.

Știu că familia mea era dezamăgită, dar atenția nu-mi era concentrată în primul rînd asupra aprobării ei. Hotărîsem să părăsesc un timp viața de mănăstire ca să mă duc într-un loc favorabil meditării personale. Era în iunie 1969. Nu aveam decît hainele de pe mine și o mică sumă economisită în perioada facultății din munca efectuată de mine în timpul liber și pe care părinții o păstrasera pentru mine.

După două săptămîni petrecute acasă am început să urmez cursurile Universității de Stat din Ohio, împreună cu o altă soră din mănăstirea mea. După aceea, am obținut un post de profesoară în Chicago. Locuiam într-un cămin

mare din centrul orașului împreună cu Margaret Ellen Traxler,* o călugăriță care milita în mișcarea drepturilor civice pentru egalitatea rasială. Eu împărțeam o cameră cu o soră din ordinul meu și locuiam în cămin cu alte creștine care lucrau cu Margaret Ellen.

După viața protejată din mănăstire, în timpul verii lui '69 și în anul care a urmat am urmărit îndeaproape toate evenimentele de la începutul anilor 60 – manifestațiile contra războiului din Vietnam, tensiunile rasiale, alcoolul, drogurile, sexualitatea deșănțată, orarele neregulate, discuțiile pe tema filozofiilor mistice orientale – toate acestea în sînul unui oraș gigantic aflat în fierbere. Principiile morale învățate acasă și grația lui Dumnezeu, de care am luat cunoștință mult mai tîrziu, m-au protejat atît spiritual, cît și fizic. Multe alte tinere femei veneau din medii asemănătoare cu al meu, dar au ales un mod de viață total distructiv.

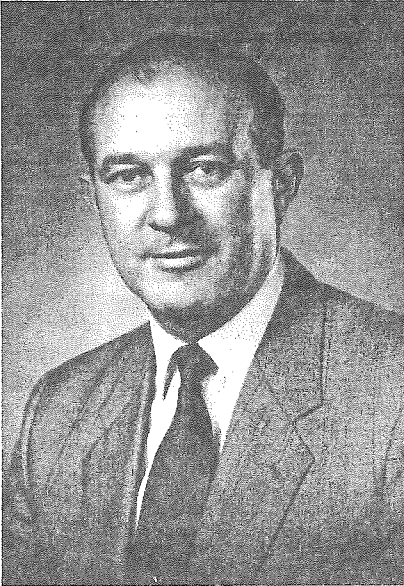
Șapte luni mai tîrziu m-am mutat într-un apartament aflat în apropierea Universității din Chicago. La „Centrul Newman“ am făcut cunoștință cu mulți foști preoți și călugărițe. Mulți își părăseau ordinul; alții rămîneau în el, dar studiau în primul rînd diferite interpretări ale „adevărului“. Se celebra liturghia pe mese mici de salon, unde se lua împărtășania. Predomina „evanghelia socială“, și trăiam sub stindardul „egalității rasiale“. Nimeni nu știa ce crede cu adevărat, nici în ce direcție merge. Esențialul era să „se devoteze unei cauze“. Principiile morale erau „aruncate la gunoi“. În toată această perioadă am știut că nu mă voi mai întoarce niciodată la mănăstire. Am renunțat deci definitiv la jurămintele și la ordinul meu religios.

Căsătoria

Cînd mă gîndesc la toate situațiile pe care le-am trăit în acei ani în Chicago, mă minunez de protecția pe care mi-a dat-o Dumnezeu. El a avut grijă de mine și cînd am trăit în Hyde Park, un cartier unde se amestecau toate etniile într-o perioadă de mari tensiuni rasiale. El m-a păzit de „petrecerile-surpriză“ de la Universitatea din Chicago, unde abundau destrăbălarea sexuală, drogurile și „filozofiile“ străine ridicate în slăvi de drogați și de oameni amăgiți. Cam peste tot domnea desfrîul.

Într-un asemenea mediu, după ce am fost curtată de o serie de bărbați relativ stabili, l-am întîlnit pe viitorul meu soț, Bernie, un fost seminarist. Era

* (1925-2002). Călugăriță catolică, feministă și militantă pentru drepturile omului. Poziția ei în favoarea avortului a determinat autoritățile catolice s-o sancționeze – n.ed.

Soțul meu Bernie

la sfârșitul anilor 70, iar eu aveam 25 de ani. Provenind amîndoi cam din aceleași medii, aveam multe în comun. Am fost prieteni doar cîteva săptămîni înainte de a ne gîndi serios la căsătorie. Totuși, ne-a luat un an ca să facem cunoștință cu familiile noastre din Ohio și Wisconsin și ne-am pregătit căsătoria cu grijă.

Pentru ceremonia de cununie n-am ales parohia de unde era familia mea, ci cea în care predasem timp de un an atunci cînd eram încă în mănăstire. A fost prezentă maica superioară din fosta mea școală, ca și văduva lui George și alte cîteva persoane pe care le-am cunoscut în timp ce eram profesoară. Bernie și cu mine aveam amîndoi o concep-

ție înaltă despre familie și ne-am decis să ne stabilim în Michigan, la o distanță de o zi de ambele noastre familii. Aici ne-am întemeiat căminul nostru și am luat parte cu zel timp de cinci ani la activitățile din parohia St. Peter.

O vreme de încercare

Fiicele noastre aveau doi ani, respectiv patru luni cînd mamei mele i s-a diagnosticat o tumoare la creier inoperabilă. Trebuia deci să fac de multe ori un du-te-vino între Michigan și Ohio, ceea ce reprezenta un mare efort de organizare și o sarcină dublă pentru soțul meu. La mai puțin de zece luni de la diagnostic, mama a decedat. Un an mai tîrziu eram însărcinată cu al treilea copil al nostru, cînd sora mea a telefonat ca să mă anunțe că-l găsise pe tatăl meu mort în pat. El trebuia să ia masa la ea și nu apăruse. De-a lungul acestei perioade dificile, Bernie a fost sprijinul meu, prin grația lui Dumnezeu.

La șase luni după moartea tatălui meu ne-am mutat în Milwaukee. În același an, mama lui Bernie a suferit o operație pe cord deschis. În timpul intervenției, a avut un accident vascular cerebral care a dus la o paralizie parțială. Puțin după aceea a venit pe lume a treia noastră fiică. În două rînduri, Bernie a fost nevoit să-și schimbe locul de muncă în condiții dificile. Aveam impre-

Cele trei fiice ale noastre și cu mine

sia că trăim într-o agitație permanentă.

Cît despre mine, am avut mai multe locuri de muncă cu program redus, printre care acela de directoare a școlii dintr-o parohie mare în comunitatea noastră de la periferie. Atunci am fost inițiată în ceea ce se numește „clarificarea valorilor“ [*values clarification* în engleză]. Această tehnică pedagogică are ca scop determinarea unui grup să accepte ideea că diferitele opinii sunt echivalente și că nu există adevăruri absolute, mai ales pe plan moral. Acest mod de a vedea lucrurile a însemnat o ruptură cu morala strictă și cu doctrina catolică care îmi fuseseră insuflăte: recurgeam deci tot mai puțin la sacramentul spovedaniei [mărturisirii păcatelor]. Aceste practici și faptul că făceam tot mai mult cunoștință cu învățăturile unor oameni ca Daniel Maguire* de la Universitatea Marquette și arhiepiscopul Rembert Weakland** au produs în mine o confuzie crescîndă.

* Profesor de teologie morală, celebru pentru pozițiile sale relativiste și liberale: el militează pentru avort, eutanasiere și sterilizarea ființelor umane pe motiv de eugenie (ameliorarea patrimoniului genetic al grupurilor umane) – n.ed.

** Arhiepiscop de Milwaukee, cunoscut de mult timp pentru concepțiile sale teologice extrem de liberale. După ce a fost implicat în niște scandaluri, s-a retras de pe scena publică – n.ed.

Uneori, criticam aceste noi tendințe; în alte cazuri, le acceptam ca pe o direcție nouă și pozitivă. Faptul de a le adopta dădea impresia că ești un om informat și la curent cu ele. Toate cele trei fiice ale noastre au fost botezate și au fost inițiate în „sacramentul reconcilierii” (înlocuindu-l pe acela al „spovedaniei”), deși nu se practica în parohia noastră. În cei unsprezece ani cât am fost în această parohie, am predat și am redactat manuale de catehism catolic.

Dezrădăcinare

În ultimul an și jumătate, Bernie și cu mine am predat la noi acasă cursuri de pregătire pentru liceeni în vederea confirmării. Paradoxal, prin intermediul acestor cursuri și al responsabilului care răspundea de ele a început Dumnezeu să disloce rădăcinile noastre adânci în romano-catolicism. Într-o zi, responsabilul ne-a dat, nouă și fiecăruia dintre elevii noștri, o Biblie catolică. Făcînd astfel, habar nu avea că aceasta era mai mult decît o unecaltă pedagogică: această carte urma să fie instrumentul eliberării noastre. De atunci am început să studiem Cuvîntul lui Dumnezeu.

Manualul care îl însoțea nu prezenta doctrina catolică, ci „evanghelia socială”, un sistem de „fapte bune” menit să constituie un proces de sfințire pentru „creștini”. Omiliile* aveau aceeași tendință. Discuțiile noastre cu preotul parohiei noastre nu duceau la nimic. De altfel, în timpul discuțiilor cu elevii noștri ieșeau la suprafață situații morale grave, dar nu aveam nicio bază spirituală solidă pe care să le-o propunem ca să-i ajute la luarea deciziilor.

Atunci, din nou, Dumnezeu, în grația Sa, ne-a condus spre Cuvîntul Său. Simțîndu-ne tot mai puțin în largul nostru cu acest curs care părea să se îndrepte spre catastrofă, am dorit să revin la o poziție mai conservatoare. Țineam să transmitem elevilor noștri, ca și fiicelor noastre, o idee înaltă despre familie și despre valori morale solide, dar parohia noastră nu ne mai sprijinea.

Fiica noastră cea mare, Laura, urma cursuri de confirmare împreună cu un alt cuplu. Și ea era tulburată de acest material, mai ales de felul cum respingeau colegii ei orice morală tradițională. În același timp, școlile publice pe care le frecventau cele trei fiice ale noastre aveau ca materie educația sexuală predată în mod foarte liberal. Preocuparea legată de acest material m-a adus în contact cu o serie de prieteni noi cu convingeri ferme, care știau ce voiau pentru copiii lor. Aceste persoane nu voiau să renunțe la convingerile lor ca să fie „la modă”. Luptînd din greu cu acest grup de oameni pen-

* Cuvîntări ale preotului în timpul liturghiei – n.ed.

tru binele copiilor noștri, Bernie și cu mine am ajuns tot mai mult în contact cu Cuvîntul lui Dumnezeu.

Adevăr neschimbător

Am fost invitați să participăm la niște studii biblice și la grupuri de rugăciune. Astfel, Bernie și cu mine am ajuns convingși de autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu. Bernie a propus grupei noastre de confirmare niște lecții bazate pe Biblie și pe Crezul de la Niceea,* și responsabilul și-a dat acordul. Abandonînd programa oficială, bazată doar pe concepte neclare, imprecise și pe discuții fără rost, am pregătit o serie de studii biblice din care reieșeau principiile neschimbătoare ale lui Dumnezeu. Uneori, anumite chestiuni ne depășeau, și făceam apel la noii noștri prieteni creștini. Unul dintre ei a venit să vorbească despre autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, iar altul i-a pus pe tineri în gardă împotriva ocultismului și satanismului. Ei nu erau nici preoți, nici călugări, ci „laici“ sau „mireni“ care cunoșteau Scriptura și-și bazau viața pe ea.

Deși nu pot să specific o zi anume în care L-am recunoscut și L-am primit pe Iesus Cristos ca pe Salvatorul meu, în 1989, adevărul Cuvîntului Său pătrunsese deja profund în viața mea. În luna iunie din anul acela, am urmat sfaturile înțelepte ale celui care avea să devină mai târziu pastorul primei noastre adunări: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, astfel încît, dacă ei nu vor asculta de cuvînt, să fie cîștigați fără cuvînt prin purtarea soțiilor lor“ (1.Petru 3:1). I-am cerut lui Bernie permisiunea de a frecventa serviciile divine dintr-o biserică fidelă Bibliei, și el a zis da!

Convingere

În momentul acela, fiicele noastre aveau 15, 13 și 11 ani. Știam că decizia mea va suscita întrebări, și-mi făceam griji cu privire la posibilele repercusiuni asupra unității familiei noastre. Aproape toată vara am frecventat în același timp o biserică catolică și o biserică evanghelică. La cererea mea, Bernie m-a însoțit la aceasta din urmă în ziua mea de naștere. Faptul că mi-a permis de la bun început să mă duc acolo, apoi că m-a însoțit după aceea arată că Dumnezeu era la lucru; El intervenea concret în existența noastră.

Un alt exemplu impresionant a fost într-o duminică de la începutul acele-

* Mărturisire de credință stabilită în Conciliul de la Niceea în 325. Principala grijă a episcopilor de atunci a fost afirmarea divinității lui Iesus Cristos în fața arienilor, care nu-l recunoșteau decît natura umană – n.ed.

iași veri, cînd m-am simțit brusc incapabilă să iau împărtășania în timpul liturghiei catolice. Am realizat în mod profund că nu putea fi vorba despre „adevăratul” corp și sînge al lui Iesus, așa cum afirmă Biserica Catolică. Era o încredințare tulburătoare și în același timp o chestiune profundă de credință. Aș fi fost ipocrită dacă m-aș fi dus în față ca să particip. Am înțeles că, în sens biblic, „a mânca corpul și a bea sîngele” era cu totul altceva, și anume o identificare cu Persoana lui Iesus Cristos. Nu avea sens să fie prezent în mine în timpul împărtășaniei și nu și în restul timpului. Nu era nimic magic sau misterios. Cuvintele preotului despre care se spune că au puterea de a transforma pîinea și vinul sunt o negare a suficienței lucrării de pe cruce. Iesus a zis: „S-a îndeplinit” (Ioan 19:30). Împărtășania sau Cina Domnului este o ceremonie comemorativă a ceea ce a îndeplinit El. Porunca Lui a fost: „Faceți lucrul acesta în amintirea Mea” (Luca 22:19).

Nu mai reușeam să rostesc rugăciunile de la liturghie. La ce mai era necesar să continui să ofer un sacrificiu? „El poate să-i salveze perfect pe cei care vin la Dumnezeu prin El, dat fiindcă trăiește pentru totdeauna ca să facă mijlocire pentru ei”; El „nu are nevoie zilnic... să ofere sacrificii, căci El a făcut aceasta odată pentru totdeauna cînd S-a oferit pe Sine” (Evrei 7:25,27). „Sacrificiul fără sînge”, cum era definită liturghia,* contrazicea învățătura Scripturii, deoarece „fără vărsare de sînge nu este iertare” (Evrei 9:22). El a „oferit un singur sacrificiu pentru păcate” și „printr-o singură ofrandă a adus la perfecțiune pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți” (Evrei 10:12,14). Perdeaua care împiedica accesul în Sfînta Sfintelor a fost ruptă de sus pînă jos, și, de atunci, omul a putut să se apropie de Dumnezeu.

Această revelație cu privire la împărtășanie a dat prilej la multe discuții în familia noastră în acea perioadă. Acest fel de conversație era complet nou pentru noi; totuși știu acum că puterea Cuvîntului lui Dumnezeu făcea o revoluție spirituală în viața noastră în privința învățaturii romano-catolice despre Persoana și puterea Domnului Iesus Cristos.

În august încetasem să ne mai ducem la liturghie, considerînd că ea era o negare a lucrării încheiate de la Golgota. Am renunțat la liturghii, la ritualuri și la împărtășania săptămînală, și am încetat întreținerea contactelor noastre obișnuite. Nici ceilalți din familiile noastre, nici prietenii noștri catolici nu înțelegeau ce făceam, totuși noi acționam cu o convingere deplină. Spre ma-

* Potrivit doctrinei catolice, Cristos este „sacrificat într-un mod lipsit de sînge” pe altar, în cursul liturghiei (cf. Catehism, § 1367) – n. ed.

rea noastră mirare, cînd am vorbit cu responsabilul educației religioase din fosta noastră parohie, el ne-a cerut să continuăm să predăm încă un an, căci, zicea el, „sunt greu de găsit profesori buni“, și elevii din clasa noastră reacționaseră pozitiv la învățătura dată de noi.

La Crăciun am scris o scrisoare rudelor și prietenilor noștri referitoare la convertirea noastră. Lucrul acesta a declanșat supărare, mînie și distanțare dureroasă. Am înțeles brusc semnificația versetului din Matei 19:29 care fusese citat de aștea ori în legătură cu viața în mănăstire: „Și oricine a părăsit, de dragul Meu, case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau soție sau copii sau terenuri va primi însutit și va moșteni viața eternă“.

Deoarece nu mă simțeam încă în stare să explic limpede ce însemna să fii salvat, am invitat o creștină care să le vorbească fiicelor noastre despre calea salvării. Era pentru prima dată cînd Allison, mezina noastră, auzea evanghelia. Laura, fiica mai mare, mi-a arătat o pagină din jurnalul ei în care notase ziua în care Îl acceptase pe Iesus Cristos ca Salvator al ei cu peste un an în urmă. Ea avea la școală un cerc de prietene creștine și studia regulat Biblia. Fiica noastră mijlocie, Sarah, ne-a spus mai tîrziu că auzise evanghelia într-o tabără de vacanță cu doi ani înainte. Deși ea crezuse ceea ce făcuse Iesus pentru ea, viața nu i se schimbase, pentru că, după ce se sfîrșise tabăra, nu mai primise învățatură din Cuvîntul lui Dumnezeu.

Salvați prin grație

Intervenția divină care ne-a făcut pe toți cinci să părăsim romano-catolicismul este o adevărată minune, minunea convertirii din viața fiecărui creștin. Am realizat de atunci că cei peste patruzeci de ani pe care i-am petrecut în Biserica Romano-Catolică, ceremoniile la care participasem cu fidelitate și pregătirea profundă pe linie religioasă nu m-au dus la o cunoaștere a evangheliei. Eram o păcătoasă iremediabil pierdută și nu cunoșteam scaparea perfectă oferită de Dumnezeu. „Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor; ... a fost înmormîntat și... a înviat a treia zi potrivit Scripturilor“ (1.Corinteni 15:3-4). Iată mijlocul prin care m-a salvat Dumnezeu. Nu se poate adăuga absolut nimic lucrării lui Iesus Cristos, nici nu poate fi reprodusă pentru a se obține iertare și grație.

Dumnezeu ne-a pregătit și ne-a atras la Sine prin Cuvîntul Său, Biblia, nu prin tradiții și legi religioase.

Un pas al ascultării

Continuarea transformării spirituale a familiei noastre ne-a făcut să cerem botezul prin imersiune în mai 1993. Știind că acest botez nu este eficace (adică nu înlătură păcatul și nu stabilește o relație cu Dumnezeu, așa cum afirmă catolicismul), la început n-am crezut că e nevoie să ne botezăm. Prima biserică creștină pe care am frecventat-o boteza copiii mici în contextul unui „legământ familial”. Am pus la îndoială această practică, deoarece nu se bazează pe Scriptură. În 1993, Bernie și cu mine am întâlnit un pastor din Carolina de Nord care ne-a arătat, din Biblie, că botezul era o importanță mărturie publică și o chestiune de supunere. Din nou, Domnul ne învăța independent de biserică noastră locală; El ne arăta autoritatea Cuvîntului Său. Noi trebuia să „examinăm zilnic Scripturile”, folosind Cuvîntul lui Dumnezeu ca autoritate pentru viețile noastre (Fapte 17:11). Când am explicat fiicelor noastre ceea ce tocmai am aflat, am descoperit că fiica noastră cea mai mare, Laura, care era studentă la Universitatea din Pennsylvania, dorea să fie botezată și se ruga în acest sens după o călătorie misionară făcută în vara precedentă. După ce s-au rugat și au studiat Scriptura, celelalte două fiice ale noastre, Sarah și Allison, au cerut la rîndul lor botezul. Ne-am pregătit deci ca familie și ne-am scris mărturiile respective. Noi toți înțelesesem că botezul era o importantă confirmare publică a convertirii noastre și a chemării pe care ne-o făcuse Domnul.

O viață nouă

Și istoria noastră se continuă pînă ce Domnul ne va chema acasă. Impactul lui Dumnezeu în viața mea și a familiei noastre decurge din dedicarea noastră pentru rugăciune, studiul Cuvîntului, comuniunea frățească și reacția noastră la modul cum ne călăuzește zilnic viața. Totuși, chestiunea salvării eterne este reglată, și certitudinea noastră cu privire la aceasta ne umple de pace, speranță și bucurie. Cu timpul, sentimentul de izolare și înstrăinare pe care l-am cunoscut după ce-am părăsit Biserica Romano-Catolică a devenit mai puțin dureros, dar n-a dispărut în întregime, căci rudele noastre mai apropiate sau mai îndepărtate sunt tot catolice. Cunoscînd adevărul, dorim din toată inima salvarea celor pe care îi iubim. Din nefericire, cînd împărtășim rudelor și altora cele aflate de noi, rareori putem să abordăm chestiunea eternității.

După ce am părăsit prima biserică evanghelică pe care am frecventat-o, am trecut din nou printr-o perioadă de singurătate și dezamăgire în privința relațiilor cu alții și îngrijorare pentru deosebirile de interpretare a Bibliei și de modul de a o pune în practică. Totuși, Domnul ne-a dat mereu pacea Sa. El ne-a permis să găsim răspunsuri la întrebările noastre. Am înțeles că pentru a fi membru al Bisericii adevărate trebuie să fii „născut din nou“ (Ioan 3:5). Mai târziu, la timpul Său, Dumnezeu ne-a condus într-o biserică locală unde puteam să fim echipați pentru a-L servi pe Domnul și în care pastorul predica *tot* Cuvîntul. Biblia a fost dată de Dumnezeu ca să fie citită și înțeleasă, lucru împiedicat numai de lenevia sau sila noastră de a lăsa Spiritul Sfînt să ne învețe toate lucrurile (Ioan 14:26). Pe calea vieții noastre au fost puși credincioși și pastori care să ne încurajeze și să ne sprijine, și cînd ei au fost dați la o parte, Cristos a fost totdeauna deplin suficient.

În prezent, ne dăm osteneala să facem deosebire între Cuvîntul lui Dumnezeu și tradițiile oamenilor. Faptul de a recunoaște că standardele lui Dumnezeu nu se schimbă odată cu vremurile și că adevărul Său este complet demn de încredere n-a micșorat provocările din epoca în care trăim, dar ne-a făcut să fim fermi, a dat sens și speranță vieții noastre. Iesus Cristos este Cuvîntul lui Dumnezeu, iar Cuvîntul e Adevăr. Dacă nu duc viața victorioasă a unui creștin, lucrul acesta se datorează eșecului meu de a nu folosi resursele infinite care îmi stau la dispoziție în Cristos.

Mărturia oricărui creștin este lucrarea încheiată a lui Iesus în moartea, înmormîntarea și învierea Sa acceptate prin credință ca singurul lucru necesar pentru salvare. Cu toate acestea, istoria fiecăruia e unică, tot așa cum unic este fiecare individ, pentru că Dumnezeu îl va căuta pe fiecare exact acolo unde se găsește. Sunt recunoscătoare pentru rădăcinile adînci ale romano-catolicismului din viața mea, pentru părinții mei care mi-au dat viața fizică, un cămin și mi-au transmis valori morale solide. Totuși, numai Dumnezeu, în înțelepciunea Sa infinită, „face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său“ (Romani 8:28). Iar planul Său este să alegă, să cheme, să îndreptățească și să sfințească – ca să fim asemenea imaginii Fiului Său (Romani 8:29-30).

Mă minunez de căile Dumnezeului nostru; El m-a transformat după patruzeci și patru de ani de catolicism și m-a eliberat din sclavia unui sistem religios cufundat în tradițiile oamenilor, ca să mă facă să intru în libertatea

unei relații cu Iesus Cristos. Lucrul acesta poate fi rezumat numai prin grația uimitoare a lui Dumnezeu, căci prin ea m-a salvat, prin intermediul credinței; și aceasta nu de la mine însămi, ci este darul lui Dumnezeu; nu ca rezultat al faptelor, ca să nu se laude nimeni. Căci eu sunt lucrarea Lui, creată în Cristos Iesus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblu în ele (cf. Efeseni 2:8-10).

Astăzi

Au trecut doi ani de la scrierea acestei mărturii. Fidelitatea lui Dumnezeu și nevoia de stăruință într-o trăire conformă cu Cuvântul adevărului sunt tema neîncetată a unei vieți aflate în relație cu Iesus Cristos. Faptul de a fi scăpați de pedeapsa datorată păcatului în clipa în care credem și de a fi acceptați de Tatăl în Cristos cu dreptitudinea Sa perfectă nu înlătură lupta zilnică de a umbla în Spirit, astfel încât să nu împlinim dorințele cărnii (Galateni 5:16). În vremuri de ispită și de încercare, Spiritul Sfânt ne va aduce în memorie pasajele din Scriptură pe care le-am studiat. Grația lui Dumnezeu și resursele perfect adecvate oricărei împrejurări ne vor face în stare ca prin puterea Spiritului să trăim potrivit poruncilor Sale și să creștem în sfințenie. Grația Sa este totdeauna suficientă, și Domnul produce în noi ceea ce nu putem face fără ajutorul Său: „Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind corect Cuvântul adevărului“ (2.Timotei 2:15).

Studiul personal al Cuvântului continuă să fie o parte a vieții fiecărui membru al familiei noastre. El aduce cu sine o binecuvântare a unității și puterii pe măsură ce cresc provocările. Fiicele noastre au acum 24, 22 și 19 ani. Ele sunt ferme în credință din cauza adevărului neschimbător al lui Dumnezeu, într-o societate lipsită în mare parte de repere și pierdută în inutilitate și egocentrism.

Soțul meu, Bernie, este capul spiritual al familiei noastre, căutînd să ne îndrume cu o înțelepciune dobîndită din cunoașterea Scripturii. El conduce în fiecare săptămînă un studiu biblic pentru bărbați și coordonează în fiecare lună cu niște pastori-învățători din biserica noastră, Duluth Bible Church, studii biblice la sfîrșit de săptămînă deschise tuturor. Deciziile noastre zilnice sunt luate tot mai mult în lumina unei înțelegeri crescînde a planurilor lui Dumnezeu și a nevoii unui credincios de a face totul pentru gloria Sa.

În propria mea viață, continui să învăț rolul femeii în cămin, fiind de aju-

tor soțului meu, practicînd ospitalitatea, căutînd comuniunea frățească cu alți creștini și apucînd ocaziile de a vorbi despre Domnul cu cei care nu-L cunosc. Copiii noștri nu mai au acum atîta nevoie de mine ca mai înainte, dar am pe inimă să rămîn fidelă acestui rol atît de nobil pe care Dumnezeu l-a intenționat pentru soție: acela de a avea grijă de cămin.

Pe măsură ce am crescut în cunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu, faptul că am putut să-i ajut pe alții să-l cunoască și ei și implicarea mea mai recentă în lucrarea organizației *Berean Beacon Ministry** în favoarea catolicilor au fost binecuvîntări mari pentru mine. În viața unui creștin ce reflectă bucuria, pacea și rodnicia există un echilibru, rezultatul „firesc” al trăirii după voia lui Dumnezeu.

Cunoașterea vooii lui Dumnezeu și trăirea în conformitate cu ea este o provocare zilnică. Fidelitatea noastră depinde de încrederea noastră continuă în căile Sale: „Încrede-te în Domnul cu toată inima ta și nu te sprijini pe felul tău de înțelegere. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va îndruma căile” (Proverbe 3:5-6).

Deși eu și familia mea am crescut în Domnul, am cunoscut și eșecuri. Eșecul și alegerile păcătoase fac și ele parte din viața noastră, dar măsura lui Dumnezeu împotriva acestui lucru este mărturisirea greșelilor noastre, fapt care ne va readuce în bucuria comuniunii cu El, gata s-o luăm de la capăt. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este fidel și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nedreptitudine [neconformare cu standardul divin]” (1.Ioan 1:9).

Rugăciunea mea e ca toți cei ce citesc această mărturie să fie atrași la o cunoaștere a lui Cristos. El e adevărul care face ca orice om să fie liber de a trăi o viață abundentă aici pe pămînt și în toată eternitatea (cf. Ioan 10:10).

Mary Hertel

Mary Hertel, coautoarea acestei cărți, activează astăzi într-o biserică locală, mai ales în lucrarea cu femeile. I se cere adesea să-și depună mărturia și să ajute alte foste călugărițe să și-o publice pe a lor. Bernie, soțul ei, conduce o întreprindere, iar Mary lucrează pentru el ca secretară, avînd program redus. Cele trei fiice ale lor, dintre care una este căsătorită, Îl urmează pe Domnul.

Adresa ei: 18320 Tilton Lane, Brookfield, WI 53045, Statele Unite.

Tel.: 001 262-784-5998, e-mail: mhertel1@wi.rr.com

* Asociație fondată de Richard Bennett (ultima mărturie din vol. II, *Departa de Roma, aproape de Dumnezeu*) pentru răspîndirea evangheliei. Site-ul său este www.bereanbeacon.org – n.tr.